

L'estrella que no volia brillar

Hi havia una vegada, molt amunt al cel, una petita estrella anomenada Luma. Cada nit, totes les estrelles del firmament es preparaven per il·luminar el cel amb la llum brillant. Però la Luma... no volia brillar.

—“Per què serveix que brilli jo si hi ha tantes altres estrelles?” —deia baixet mentre s’amagava darrere d’un núvol.

Cada nit, mirava com les seves amigues dansaven al cel, pintant camins de llum. La Luma només sospirava i es quedava calladeta, amb la seva llum apagada.

Un dia, la Lluna se li va acostar i li va dir amb veu suau:

—“Saps, Luma? Una sola estrella pot guiar un viatger perdut. De vegades, una petita llum pot donar molta esperança.”

Luma va pensar durant una estona. Aquella mateixa nit, mentre un petit mussol volava a buscar el seu niu, una boira espessa el va fer perdre's. El cel era fosc, i no sabia per on volar.

Aleshores, amb molt de compte, la Luma va encendre la seva llum. No era gaire gran, ni gaire fort, però brillava amb tot el cor. El mussol

la va veure des de baix, va somriure i va volar seguint la seva llum fins a casa seva.

Des d'aquell dia, Luma mai més no va dubtar de la seva brillantor. Va aprendre que tota llum importa, per petita que sigui.